

David Baldacci

Geniaal geheim

A.W. Bruna Fictie

• 1 •

Er zijn vier algemeen erkende manieren om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen: je kunt een natuurlijke dood sterven, bijvoorbeeld door een dodelijke ziekte te krijgen; je kunt verongelukken; je kunt worden vermoord en je kunt de hand aan jezelf slaan. Het maakt wat dat betreft niet uit of je in Los Angeles, Denver of Richmond woont, al verschilt de kans dat je op een bepaalde manier aan je einde komt natuurlijk van plaats tot plaats. Als je in Washington D.C. woont, is er echter nog een vijfde manier om de pijp uit te gaan: je kunt daar ook een politieke dood sterven. Die kan je vanuit vele hoeken overvallen: door een zwempartijtje met een wulpse stoeipoes met wie je niet getrouwd bent bijvoorbeeld, en dan vooral als die plaatsvindt in het bassin van een fontein ergens midden in de stad; of door grote zakken geld in je broekzakken te proppen terwijl degene die je zojuist al dat geld heeft betaald van de FBI is; of door te proberen een mislukte inbraak in de doofpot te stoppen als je zelf toevallig in het Witte Huis woont. En zo'n dood komt heel wat sneller dan een echte dood. Het politieke kadaver wordt razendsnel vergeten om ruimte te maken voor verse lijken, die vaak net op tijd arriveren om de voorpagina's te halen.

Ergens in de Amerikaanse hoofdstad beende Michelle Maxwell op dat moment driftig over het trottoir, maar omdat zij geen politica was, vormde die vijfde mogelijkheid voor haar geen optie. Eigenlijk dacht ze nu ook helemaal niet aan de dood. Ze was er alleen maar op gericht om zoveel te drinken dat ze de volgende ochtend wakker zou worden terwijl er een groot stuk van haar geheugen was gewist. Dat probeerde ze nu al een tijdje, maar verdomd als het niet waar was, toch werd ze de volgende dag telkens weer wakker met een volledig intact verleden. Michelle hoopte dat dat vanavond anders zou gaan. Er was veel wat ze wilde vergeten, wat ze wel vergeten moest.

Michelle zag het knipperende neonlicht – dat een treffende weerspiegeling vormde van de gestaag wegwijnende energie van de achterbuurt waarin ze zich nu bevond – duwde de met kogelgaten doorzeefde deur van de bar open en liep naar binnen. Het eerste wat tot haar doordrong, was de rook. Een deel daarvan was afkomstig van sigaretten, maar de andere aroma's rezen op van stoffen die de Amerikaanse narcoticabrigade DEA volop werkgelegenheid verschaften. Ze liet haar blik over de mensenmassa gaan die zich voor de tapkast verdrong om een drankje te bestellen. Het zag er hier niet anders uit dan in de talloze andere bars waar ze al was geweest. Een paar mannen hadden hun hand onder de rok

of in het bloesje van een meisje, en de handen van sommige dames verdwenen diep in de achterzak van de heer, om zo zelf ook eens een bil te voelen.

Oor- en breinverdovende muziek die een heel leger KNO-artsen over een paar jaar een hoop lucratieve klanten zou opleveren, walste over alle andere geluiden heen. Terwijl de glazen en flessen tinkelden, stonden de dames verwoed heen en weer te wiegen en ze hielden daar alleen zo nu en dan mee op om te proberen hun man ook de dansvloer op te trekken. Een paar slechtgehumeerde serveersters balanceerden zorgvuldig met een overvol dienblad terwijl ze er voortdurend maar al te duidelijk op voorbereid waren om iedereen die het lef had om in hun kont te knijpen een dreun te verkopen.

Toen Michelle even in de deuropening bleef staan, richtte de menigte als één man haar aandacht op de enige blanke die zich hier ooit binnen had gewaagd en Michelle beantwoordde dat met zo'n uitdagende blik dat alle aanwezigen snel hun aandacht weer op hun drankje richtten of verder gingen met hun gesprek. Voorlopig in elk geval. Dat kon echter snel veranderen, want Michelle Maxwell was een lange, zich soepel bewegende en zeer aantrekkelijke vrouw. Wat al die mensen zich niet realiseerden, was dat ze bijna even gevaarlijk kon zijn als een zelfmoordterrorist met een bomgordel om, en dat elk voorwendsel dat ze maar kon bedenken om iemand zijn tanden uit zijn mond te schoppen haar op dit ogenblik maar al te welkom zou zijn.

Michelle vond een tafeltje achter in de hoek en wurmde zich met haar eerste drankje van die avond op het smalle bankje. Een uur en vele drankjes later voelde ze haar woede steeds heviger worden. Het leek wel of haar pupillen hard en droog werden en alles om haar heen nu een bloedrode kleur aannam. Ze gaf een seintje aan de serveerster die haar voor de laatste keer een drankje kwam brengen. Tegenwoordig was Michelle dol op bars waar het de uitbater geen donder kon schelen hoeveel alcohol je achteroversloeg of hoeveel mensen je, zodra je eenmaal de drempel over was, met je auto, pistool of vuisten naar de andere wereld zou helpen. Het monster in haar was nu helemaal volgroeid en voor het eerst in haar volwassen leven had Michelle Maxwell zichzelf niet meer onder controle.

Het enige wat ze nu nog wilde, was een doelwit voor de razernij die haar nu geheel in haar greep had.

Ze likte de laatste zoutkorrels van de rand van het lege glas, stond op en streek met een nijdig gebaar haar lange donkere haar uit haar gezicht. Ze deelde de bar op in een soort rasterwerk en speurde toen vakje voor vakje de bar af, op zoek naar de gelukkige. De Secret Service had er duizenden uren en honderdduizenden dollars aan gespendeerd om die techniek er bij haar in te stampen totdat dat de enige manier was waarop ze ooit nog naar iets of iemand zou kunnen kijken.

Het duurde niet lang voordat Michelle de man van haar nachtmerries had gevonden. Hij stak met kop en schouders boven alle andere aanwezigen uit. En die kop was chocoladebruin, breed, kaal en prachtig glad, met in beide dikke oorlellen een hele reeks gouden ringen. Zijn schouders waren bijna anderhalve meter breed en hij ging gekleed in een ruimvallende camouflagebroek, zwarte legerkistjes en een legergroen overhemd dat duidelijk liet zien dat zijn blote armen zwaargespierd waren, ook al stond hij daar alleen maar ontspannen een biertje te drinken terwijl hij dat grote hoofd van hem heen en weer liet wiegen op de maat van de muziek en intussen zachtjes meezong met de tekst, die niet eens te verstaan was en die hij dus uit zijn hoofd geleerd moest hebben. Precies degene die ze zocht.

Michelle stond op van achter het veilige tafeltje in de hoek, duwde een man opzij die haar voor de voeten liep en stapte naar deze levende berg toe. Hoewel Michelle lang van stuk was, moest ze op haar tenen gaan staan om hem op zijn schouder te tikken. Het voelde aan alsof ze op een blok graniet klopte. Deze was heel geschikt. Het was alsof elke boosaardige impuls die ooit maar bij haar was opgekomen, elke abnormale droom die ze ooit had gehad, elke verknipte fantasie die ze ooit diep in haar innerlijk had weggeduwd nu op spectaculaire wijze naar boven kwam. Vanavond ging Michelle iemand vermoorden, en wel deze man hier.

Toen hij zich omdraaide, nam hij haar aandachtig op, haalde zijn sigaret uit zijn mond en nam een slok bier. Zijn hand was zo groot dat de pul nauwelijks te zien was.

Formaat maakte wel degelijk iets uit, hield ze zichzelf voor.

‘Wat is er aan de hand, schat?’ zei hij, en hij blies achteloos een paar rookkringetjes naar het plafond.

Dat had je nou niet moeten zeggen, schat. Ze moest zich echt uitrekken om erbij te komen, maar haar voet raakte zijn kin, zodat hij struikelend achteroverviel en twee andere mannen in zijn val meesleurde. Zijn kin was zo hard dat er een felle pijnscheut door Michelles been ging, van haar tenen tot aan haar bekken. Het gaf haar een goed gevoel om pijn te hebben. Maar het zou haar nog een veel beter gevoel geven om die pijn aan iemand anders door te geven.

Hij smet de pul naar haar toe, en miste. Maar zij miste niet toen ze hem een felle trap in zijn maag gaf. Hij klapte dubbel toen alle lucht uit zijn maag werd geperst. Ze had haar schoen zelfs even tegen zijn ribben voelen stoten. Daarna gaf Michelle de reus een gemene schop tegen zijn hoofd, met zo’n kracht dat ze zelfs over de apocalyptische muziek heen zijn nekwervels nog hoorde kraken. Met zijn hand tegen zijn bebloede hoofd gedrukt en een paniekerige blik in zijn wijd opengesperde ogen deed hij struikelend een paar stappen naar achteren.

Aandachtig keek ze naar beide zijden van zijn dikke, trillende nek. Waar zou ze hem nu eens raken? Op zijn kloppende halsader? Of op de slagader? Of een rechtse tegen zijn borstholte, zodat zijn hart op een fatale manier uit zijn ritme zou raken? En toch zag het eruit alsof de man het nu al ging opgeven.

Kom op, grote jongen. Stel me nu niet teleur. Ik ben helemaal hiernaartoe gekomen.

De menigte was teruggeweken, op één jonge vrouw na, die van de dansvloer afgerend kwam en luid de naam van haar man krijste. Ze richtte een vlezige vuist op Michelles hoofd, maar die stapte snel opzij, greep haar belaagster bij de arm, draaide die op haar rug en gaf haar toen een harde duw. De dame schoot in volle vaart langs haar heen en klapte languit tegen een tafeltje, dat samen met de twee klanten die daaraan zaten omver werd gesmeten. Michelle draaide zich snel weer om zodat ze met haar vriendje kon afrekenen, dat nu dubbelgebogen en met zijn handen op zijn buik naar adem stond te happen. Maar de ruwe manier waarop Michelle met zijn meisje was omgesprongen, had zijn killersinstinct kennelijk weer tot leven gewekt, want plotseling kwam hij in volle vaart op haar af stormen. Een harde schop in zijn gezicht en een elleboogstoot in zijn ribben maakten daar echter snel een einde aan. Ze ronde het geheel af met een keurige zijwaartse trap die een flink deel van het kraakbeen in zijn linker knie losscheurde. Brullend van de pijn sloeg de man tegen de vloer. Het gevecht was nu verworpen tot een slachtpartij. Als één man deden de zwijgend toekijkende cafébezoekers een stap naar achteren. Ze konden hun ogen niet geloven.

De barkeeper had al gebeld. In horecagelegenheden als deze waren 911 en het nummer van een advocaat de enige voorgeprogrammeerde nummers op het telefoontoestel. De politie was al in aantocht. Het zag er echter niet naar uit dat ze op tijd zouden komen. De grote vent krabbelde overeind en balanceerde moeizaam op zijn ene goede been. Zijn gezicht droop van het bloed en de haat in zijn ogen sprak voor zich; het was nu doden of gedood worden.

Michelle had diezelfde blik in de ogen gezien van elke klootzak die ze ooit een flinke deuk in zijn mannelijke eigendunk had geschopt, en die lijst was indrukwekkend lang. Ze had niet altijd gewonnen, maar nog nooit verloren. De slechtste afloop was een gelijkspel geweest: één keer tegen een commando van het SEAL-team en een andere keer tegen een agressieve soldaat. De enige reden dat ze die laatste niet helemaal in elkaar had geslagen, was dat hij zo dronken en traag was geweest dat ze met hem te doen had gehad. Ze was nog nooit eerder zelf een gevecht begonnen. Meestal raakte ze erin verzeild doordat de een of andere achterlijke halvezoel haar probeerde te versieren en daarbij geen acht sloeg op de toch niet bijster subtiele wijze waarop ze hem liet merken dat ze geen belangstelling had. Dan stond ze op om zich te verdedi-

gen, en dan sloegen die mannen tegen de grond, met een afdruk van haar voetzool in hun stomme koppen. Ze was er al lang geleden mee gestopt om de andere wang toe te keren.

Het mes werd uit de achterzak van de reus getrokken en schoot rakelings langs Michelles gezicht. Ze was teleurgesteld over de wapenkeuze – een pistool was een heel wat grotere uitdaging geweest – en over de armzalige manier waarop hij dat mes hanteerde. Een welgemikte trap en het mes zeilde met een grote boog door de lucht. Vervolgens brak ze de man een van zijn vingers en bleef daarna alert staan wachten op wat hij nu zou gaan proberen.

De man deinsde terug totdat hij met zijn rug tegen de bar stond. Hij keek snel om zich heen, misschien omdat hij hulp zocht, of een vluchtweg. Nu hij in elkaar gedoken voor haar stond, zag hij er helemaal niet zo groot en sterk meer uit. Zo reageerden gewonde dieren en mensen als het alleen nog maar om overleven ging. Ze was te snel en te wendbaar voor hem. Zijn grotere afmetingen en sterkere spieren waren tegen haar nergens goed voor.

Michelle wist dat er nog maar één klap of schop voor nodig zou zijn om hem buiten westen te slaan. Een gebroken rug, een gescheurde halsslager, op beide manieren was hij er onherroepelijk geweest. En te oordelen naar de blik in zijn ogen, besefte hij dat zelf ook. Ze kon hem vermoorden en daarmee zou ze haar innerlijke demonen misschien tot rust weten te brengen.

Maar toen knapte er iets in Michelles hoofd, en wel met zo'n geweld dat ze bijna alle drank in haar maag uitbraakte over de door al die naaldhakken danig geteisterde vloer. De harde blik in haar ogen was nu verdwenen en haar oogwit werd langzamerhand minder rood. Voor wellicht de eerste keer in jaren zag Michelle de wereld om haar heen zoals die werkelijk was en met verbazingwekkende snelheid kwam ze tot een besluit. En toen ze dat eenmaal genomen had, dacht ze er niet langer over na. Ze deed wat ze haar hele leven had gedaan: ze reageerde instinctief, zonder nadenken.

Hij gaf een vermoeide, maar wel hoopvolle stoot en nadat Michelle zonder moeite opzij was gestapt om die te ontwijken gaf ze hem nog een schop, maar deze keer in zijn kruis. Hij slaagde er echter in om haar kuit vast te grijpen en wist haar voet nog net op tijd tegen te houden. Nu had hij zijn prooi eindelijk in een positie waarin hij met zijn brute spierkracht de overwinning kon behalen, en dat gaf hem onmiddellijk weer nieuwe energie. Hij klemde zijn andere hand om haar middel, tilde haar hoog op en smet haar over de bar heen, zodat ze tegen een rek vol met flessen sterke drank aan smakte. De menigte was verrukt over deze onverwachte omslag en begon: 'Maak haar af! Maak haar af!' te roepen.

De barkeeper schreeuwde van woede toen zijn handel over de vloer droop, maar hield daarmee op toen de grote man naar de bar toe kwam lopen en hem

met een snelle uppercut het zwijgen oplegde. Daarna tilde hij Michelle op en ramde haar met haar hoofd tegen de spiegel boven het verwoeste flessenrek, zodat niet alleen het glas aan splinters werd geslagen, maar haar schedel misschien ook wel. Maar zelfs toen was hij nog niet klaar. Hij pakte Michelle bij haar donkere haar, wond het een paar keer om zijn gebalde vuist en draaide haar daaraan om haar as. Daarna duwde hij zijn andere hand onder haar broekriem, tilde haar van de vloer en ramde zijn zware en brede knie in haar maag, tilde haar toen met een technisch perfecte gewichtheffersbeweging hoog boven zijn hoofd en maakte de manoeuvre af door haar in de mensenmassa aan de andere kant van de bar te smijten. Ze smakte hard tegen de vloer en bleef stuiptrekkend liggen. Haar gezicht en haren zaten onder het bloed.

De mensen begonnen haar te schoppen en te bespuwen, maar deinsden terug toen twee schoenen maat 52 met een klap naast Michelles hoofd de vloer raakten. Hij greep haar haren weer vast en tilde haar hoog op, zodat haar lichaam als een lappenpop boven de vloer bungelde. Terwijl hij er zo te zien diep over nadacht op welke manier hij haar nu weer eens te grazen zou nemen, nam hij haar slappe gedaante aandachtig op.

‘In haar gezicht, Rodney. Maak haar helemaal kapot,’ krijste zijn vriendin, die inmiddels overeind was gekrabbeld en nu bier, wijn en andere viezigheid van haar rokje stond te vegen.

Rodney knikte en haalde uit met zijn grote vuist.

‘Recht in haar gezicht, Rodney!’ krijste ze nog eens.

‘Kapot! Maak haar helemaal kapot!’ joelden de toeschouwers, inmiddels echter wat minder enthousiast dan daarnet, want ze kregen in de gaten dat het gevecht nu bijna voorbij was.

Michelles arm bewoog zo snel dat Rodney niet eens in de gaten leek te hebben dat hij een stomp in zijn nier had gekregen voordat zijn hersenen hem lieten weten dat hij afschuwelijk veel pijn leed. Terwijl hij haar met één hand bleef vasthouden, greep hij met zijn andere hand naar zijn zij. Toen sloeg hij haar met zijn vuist een tand uit haar mond. Hij raakte haar nog een keer, zodat het bloed nu uit haar mond en neus droop. Maar net toen Big Rodney uithaalde voor de stoot waarmee hij Michelle misschien wel naar de andere wereld zou helpen, werd de deur ingetrapt en kwam een stel politiemensen met getrokken pistool de bar binnengerend. Het was duidelijk dat er maar heel weinig voor nodig zou zijn om ze het vuur te laten openen.

Michelle hoorde niet meer hoe ze binnenkwamen, haar het leven redden en haar arresteerden. Onmiddellijk na de tweede stomp begon haar bewustzijn weg te sterven en ze verwachtte niet ooit nog terug te keren.

Voordat ze volledig buiten kennis raakte, dacht ze: Vaarwel, Sean.

In het snel wegstervende licht van een septemberavond stond Sean King tegen een verweerde steigerpaal geleund en tuurde ongerust naar de kalme rivier. Er was iets aan de hand met Michelle en hij wist niet wat hij ermee aan moest. Zijn zakenpartner en beste vriendin werd met de dag depressiever en die neerslachtigheid van haar leek steeds hardnekkiger te worden.

Geconfronteerd met die onrustbarende ontwikkeling had hij voorgesteld om weer naar Washington terug te keren en daar opnieuw te beginnen. Ze hadden per slot van rekening niet veel reden om hier in Wrightsburg, Virginia te blijven. Hun bedrijfje was mislukt, en een aannemer aan wie Sean een fors bedrag had betaald om zijn bij een bomaanslag geheel vernietigde huis te herbouwen, had zijn faillissement aangevraagd. Uiteindelijk hadden Michelle en hij bijna niet geweten hoe snel ze uit het plattelandsplaatsje weg moesten komen. Maar die verhuizing had haar stemming niet verbeterd. Ze was alleen maar somberder geworden, en omdat ze niet veel geld meer hadden en er op de Washingtonse arbeidsmarkt een keiharde concurrentie heerste, had Sean zich genoodzaakt gezien om gebruik te maken van de grootmoedigheid van een ouwe makker van hem die al jaren geleden bij de federale politie was weggegaan. De man had een eigen beveiligingsbedrijf opgericht en dat een paar jaar later aan een mondiale speler verkocht voor meer dan hij ooit op zou kunnen maken, zelfs als hij op absurde wijze met geld ging smijten.

Sean en Michelle logeerden op dit moment in het gastenverblijf op het grote, aan de rivier gelegen landgoed van de ouwe makker, ergens ten zuiden van Washington. Of liever gezegd: Sean logeerde daar, want Michelle was al een paar dagen weg. Hij had haar die ochtend voor het laatst gesproken. Ze had niet goed geklonken en hij maakte zich zorgen om haar. Ze nam haar mobiel-tje niet meer op. De laatste keer dat ze 's avonds was thuisgekomen, was ze zo dronken geweest dat hij haar er flink van langs had gegeven omdat ze in zo'n toestand achter het stuur was gekropen, maar hij betwijfelde of er ook maar een woord van tot haar was doorgedrongen en toen hij de volgende ochtend opstond, was ze al weer verdwenen.

Hij streek met zijn vinger over Michelles wedstrijdschiff, die aan de steiger lag aangemeerd. Michelle Maxwell was een geboren atlete. Ze had de olympische finale roeien gehaald en trainde nog steeds met een fanatisme dat alle perken te buiten ging. Ze had de zwarte band in verschillende vechtsporten, zodat ze in staat was om andere mensen op allerlei uiterst pijnlijke manieren verrot te

schoppen. Sean was gelukkig nog nooit het doelwit van zo'n aanval geweest, al had hij wel het gevoel dat het zo nu en dan maar een haartje gescheeld had. Sinds ze hier een maand geleden hun intrek hadden genomen, was de skiff echter onaangeroerd aan de steiger blijven liggen. Michelle ging ook niet langer hardlopen op het fietspad niet ver hiervandaan en toonde al evenmin belangstelling voor andere vormen van lichaamsbeweging. Ze zat voornamelijk in de verte te staren of maakte in haar eentje lange autoritten, en als hij of iemand anders haar iets vroeg, gaf ze maar hoogst zelden antwoord. Nadat dat een hele tijd zo was doorgegaan, had Sean er bij haar op aangedrongen om professionele hulp te zoeken, maar dat wilde ze niet, of ze kon het om de een of andere reden niet opbrengen.

'Het was jouw schuld niet, Michelle,' had hij gezegd. 'Ik heb mezelf ook in de luren laten leggen. We zijn er allebei ingetuind. Maar dat is nu voorbij. We moeten door. We hebben geen andere keuze.'

'Er is altijd een andere keus,' had ze geantwoord, met een grimmigheid waar hij erg van schrok. Hij wist dat ze impulsief kon zijn en vaak deed wat haar intuïtie haar ingaf. Soms was dat best een goede strategie, maar wel een die je ook het leven kon kosten, en dus zat hij hier nu op de steiger naar de zonsopgang te kijken en zich af te vragen waar ze uithing en of het wel goed met haar ging.

Twee uur later, terwijl hij nog steeds op de steiger zat en naar de inmiddels met sterren bezaaide hemel tuurde, hoorde hij gegil. Hij schrok er niet van, maar werd wel nijdig. Langzaam stond hij op en liep de houten trap af die hem wegvoerde van de serene rivier.

Hij liep even het gastenverblijf bij het grote zwembad binnen om een honkbalknuppel te pakken en een paar watjes in zijn oren te proppen. Sean King was een meter zesentachtig lang, woog meer dan honderd kilo en was vrij goed in vorm, maar hij was ook al bijna vijfenvestig. Zijn knieën waren een beetje gammel en hij had ook wat last van een schouderwond die hij jaren geleden had opgelopen. Daarom nam hij altijd die verdomde honkbalknuppel mee. En die watjes. Op de weg naar boven keek hij over de schutting en zag daar een al wat oudere vrouw in het donker staan, met haar armen over elkaar geslagen en een boos gezicht.

'Ik ga erop af, mevrouw Morrison,' zei hij en hij stak zijn houten wapen omhoog.

'Dit is al de derde keer deze maand,' zei de vrouw boos. 'De volgende keer bel ik meteen de politie.'

'Ik hou u niet tegen,' zei hij kortaf. 'Ik word hier niet voor betaald, hoor.'

Hij liep naar de achterzijde van het grote huis toe. Het was nog maar twee jaar oud: een van die herenhuizen die hier waren neergezet in plaats van een oud

en vier keer zo klein ranchhuis. Meer dan duizend vierkante meter vol overvloed die onbeschaamd aan de wereld werd gepresenteerd. Alleen al het gastenverblijf was groter dan de meeste andere huizen aan dit deel van de rivier. De eigenaren waren er echter maar zelden. Ze gaven er de voorkeur aan om 's zomers met hun eigen straalvliegtuig naar hun achttiende-eeuwse buitenhuis in Nantucket te gaan en 's winters naar hun strandpaleis in Palm Beach. Maar dat weerhield hun studerende kinderen er niet van om hier samen met hun onuitstaanbaar verwaande vriendjes regelmatig de boel kort en klein te slaan. Sean liep langs de Porsches, de BMW's en de door de oudere generatie afgedankte Mercedessen die voor de ruime garage stonden, liep snel de stenen trap op en stapte de grote keuken binnen. Zelfs met watjes in zijn oren klonk de muziek nog zo hard dat hij zijn hart ineen voelde krimpen bij elke dreun van de veel te luide bas.

'Hé!' riep hij over de muziek heen, terwijl hij zich tussen de wild met hun heupen draaiende tieners door wrong. Boven, in de zeven luxueus ingerichte slaapkamers, hadden andere kinderen op dit moment seks in alle mogelijke standjes en stijlen, en tegelijkertijd werd er ook van alles geslikt, gesnoven en gespoten waarover het bevoegd gezag in deze contreien over het algemeen helemaal niet te spreken was.

'Hé!' brulde hij weer, maar niemand keurde hem ook maar een blik waardig... daarom had hij de honkbalknuppel ook meegenomen. Hij liep naar de geïmproviseerde bar die op het keukeneiland was ingericht, zwaaide de knuppel over zijn schouder, nam de slagpositie in en deed alsof hij in het Yankeestadion stond. Met één zwaai had hij de helft van alle flessen er al vanaf geslagen, en met een tweede zwaai de rest.

Terwijl de sterkedrank wegliep over de keukenvloer, werd de muziek uitgezet en namen de kinderen eindelijk de moeite om zijn aanwezigheid op te merken, al was de helft veel te stoned om veel belangstelling voor hem te tonen. Een stel wat al te schaars geklede dametjes begon te giechelen, en een paar jongens die geen shirt meer aanhadden, stonden hem grimmig en met gebalde vuisten aan te kijken.

Een andere jongen, lang, stevig gebouwd en met golvend haar dat sterk op dat van zijn vader leek, kwam de keuken binnen gestormd.

'Wat is hier aan de hand, verdomme?' begon hij, maar toen zag hij Sean met zijn honkbalknuppel in de hand naast al die kapotte flessen staan.

'Verdomme!' schreeuwde hij. 'Daar ga je voor betalen, King!'

'Nee hoor, Albert.'

'Ik heet Burt!'

'Oké, Burt. Laten we je vader maar eens bellen, dan kunnen we hem vragen hoe hij erover denkt.'

‘Je kunt hier niet elke keer weer komen binnenlopen om het feest te bederven.’

‘Bedoel je dat ik het huis van je vader niet kort en klein mag laten slaan door een stel vervelende rijkelui-kindjes?’

‘Hé, hou je gemak een beetje,’ zei een meisje dat niet meer aanhad dan een strak T-shirtje dat ternauwernood haar billen bedekte en verder niets aan de verbeelding overliet. Ze balanceerde nogal wankel op haar tien centimeter hoge naaldhakken.

Sean keek haar even aan. ‘Maak je bezwaar tegen “vervelende” of tegen “rijke-luiskindjes”? Wat jij aanhebt, lijkt me trouwens wel een heel klein kindermaatje.’

Een van de andere meisjes moest lachen, maar hield daar abrupt mee op toen Sean de honkbalknuppel ophief.

‘Ik zal het je nog eens heel duidelijk zeggen, Burt, en dat geldt ook voor dat sullige zusje en dat suffe broertje van je, die nu waarschijnlijk boven liggen te rollebollen met iemand die ze niet eens kennen.’

‘Dat gaat je helemaal niets aan, verdomme.’

‘Ik zal je vertellen wat mij wél aangaat: je vader heeft me gevraagd om hier een oogje in het zeil te houden, en vooral ook een beetje op jou te letten. En hij heeft me toestemming gegeven om het huis te ontruimen zodra ik vind dat het hier uit de hand loopt.’ Hij keek de anderen strak aan. ‘Dus nu allemaal wegwezen, want anders bel ik de politie.’

‘De politie komt toch alleen maar zeggen dat we de muziek wat zachter moeten zetten,’ sneerde Burt.

‘Niet als iemand ze vertelt dat hier drugs worden gebruikt. En dat minderjarigen hier seks hebben en alcohol drinken. Dan halen ze een huiszoekingsbevel en pakken iedereen op.’ Sean keek snel om zich heen naar de tieners die hem nu ongerust stonden aan te gapen. ‘Een arrestatie wegens een misdrijf. Ik vraag me af hoe dat in jullie studentendossier op Harvard zou staan. Pappie en mammi zullen dan toch wel boos zijn, hè? Dan krijgen jullie vast de sleutels van de Mercedes niet meer, en naar het zakgeld om al die feestjes van te vieren kunnen jullie dan ook wel fluiten.’

Na die woorden was de helft van de aanwezigen binnen zestig seconden verdwenen. De andere helft maakte dat ze wegkwam toen Burt op Sean afsprong en als dank voor de moeite een por in zijn buik kreeg met de honkbalknuppel. Sean greep hem in zijn kraag en trok hem overeind.

‘Ik moet kotsen,’ kreunde Burt.

‘Nee, hoor. Gewoon even diep ademhalen. Maar flik me dat niet nog eens.’

Toen Burt zich weer had hersteld, zei hij: ‘Ik pak je terug.’

‘Jij gaat nu je broer en zus halen en opruimen.’

‘Ik doe helemaal niks.’

Sean greep de jongeman bij zijn arm en draaide die half op zijn rug. ‘Jij gaat hier nú schoonmaken en anders maken we een ritje naar het politiebureau.’

‘Jij bent geen politieagent.’

‘Wist je dat niet? Ik ben officieel ingezworen als *deputy*.’ Sean zei er niet bij dat dat in een provincie van Virginia was die hier bijna vijfhonderd kilometer vandaan lag.

‘Waarom heb je ons dan niet allemaal opgepakt?’

‘Omdat ik respect heb voor je ouweheer. En ik neem hem niet kwalijk dat hij duidelijk een waardeloze vader is.’ Sean wees op de glasscherven en de laatste restjes drank op de vloer. ‘Over een uur kom ik kijken hoe ver jullie zijn, Albert.’

Maar Sean zou over een uur niet terugkomen. Hij zou zelfs helemaal niet meer aan Albert denken. Want drie kwartier later, terwijl hij tv zat te kijken in het gastenverblijf, werd hij gebeld op zijn mobieltje. Michelle was opgepakt wegens openbare geweldpleging en lag nu bewusteloos in een ziekenhuis in de omgeving van Washington. Op weg naar zijn auto had hij zo’n haast dat hij bijna de voordeur intrapte.

Terwijl ze in bed lag, stond hij naar haar te kijken. Er zat een verband om haar voorhoofd en haar gezicht was aan één kant ernstig opgezwollen. Sean keek de arts vragend aan. ‘Maakt u zich maar niet ongerust,’ zei die. ‘Het is minder erg dan het lijkt. We hebben haar verdoofd. Ze heeft een hersenschudding, maar verder zien de foto’s van haar schedel er goed uit en er zijn geen inwendige bloedingen opgetreden. Er is een tand uit haar mond geslagen, ze heeft twee ribben gebroken en haar hele lijf zit onder de blauwe plekken. Ze mag van geluk spreken dat haar kaak of haar neus niet zijn gebroken. Als ze weer bijkomt, zal ze wel wat pijn hebben, zelfs met alle medicatie.’

Terwijl de man stond te praten, tuurde Sean naar het enige wat hier helemaal uit de toon viel: een handboei waarvan de ene helft om Michelles rechterpols was bevestigd en de andere helft om een stang van het bed. En dan was er de zwaargebouwde politieman voor de deur van de kamer die Sean op wapens had gecontroleerd en hem had gezegd dat hij tien minuten de tijd kreeg, maar niet langer, en dat dat nog heel ruimhartig van hem was.

‘Wat is er in hemelsnaam gebeurd?’ vroeg Sean.

De dokter haalde zijn schouders op. ‘Ik lap ze alleen maar op. Maar naar ik heb vernomen, is uw vriendin een bar binnengelopen en heeft daar ruzie gezocht met een man. Een heel grote en sterke man.’

‘Hoe weet u dat?’

‘Omdat die grote, sterke man verderop in een kamertje zit en nu wordt onderzocht.’ De arts keek op zijn horloge en noteerde de tijd op Michelles kaart, samen met een paar opmerkingen.

‘Zij is begonnen?’

De dokter knikte. ‘Voorzover ik heb gehoord wel, ja. En ik neem aan dat dat de reden is waarom ze geboeid is, ook al is ze op dit moment bepaald niet in staat om ervandoor te gaan. Die man was trouwens ook zwaargehavend, dat moet ik haar wel nageven. Ze is duidelijk geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.’

‘U moest eens weten,’ mompelde Sean zachtjes.

Toen de dokter weg was, ging Sean dichterbij het bed zitten.

‘Michelle? Michelle? Hoor je me?’

De enige reactie was een zacht gekreun. De tien minuten die hem waren toegewezen, bleef hij zitten wachten. Toen die voorbij waren, liep hij achterwaarts de kamer uit, met zijn ogen voortdurend strak op de handboei gericht.

Het kostte hem niet veel tijd om te achterhalen wat er nou precies gebeurd was. Hij had een vriendje bij de politie van het District of Columbia, die het proces-verbaal even doorkeek en hem op de hoogte bracht.

‘Het ziet er naar uit dat die man een aanklacht indient,’ zei de rechercheur aan de telefoon.

Sean wreef vermoeid over zijn ogen. ‘Geweldig. En ze heeft geen enkele verklaring afgelegd? Helemaal niets? Zijn ze er zeker van dat die man dit niet op de een of andere manier heeft uitgelokt?’

‘Ze is buiten westen geslagen, dus ze heeft helemaal niets gezegd, maar er zijn een stuk of vijftig getuigen die allemaal verklaard hebben dat zij hém zonder enige aanleiding heeft aangevallen. En wat had ze hoe dan ook in dat deel van Washington te zoeken, Sean? Wilde ze soms dood?’

Zonder iets te zeggen, verbrak Sean de verbinding. Wilde je soms dood, Michelle? In de gang liep hij Big Rodney tegen het lijf. Die was dan ook lastig over het hoofd te zien. Hij had zijn vriendin bij zich, die nog steeds met een sponsje allerlei viezigheid van haar jurk liep te vegen.

‘Ze heeft een zware tijd achter de rug,’ legde Sean uit.

‘Denk je soms dat dat ons wat kan schelen!’ krijste de vrouw.

‘Ik maak er een zaak van,’ brulde Rodney. Hij hield zijn verbonden hand tegen zijn zij en liep heel moeizaam. ‘Ik eis een schadevergoeding. Ik pluk haar helemaal kaal.’

‘Gelijk heb je, verdomme!’ zei de vrouw. ‘Die vuile teringhoer! Moet je mijn kleren eens zien!’

‘Ze heeft geen geld, en ook geen huis,’ legde Sean uit. ‘Je kunt haar pick-uptruck in beslag laten nemen, maar er staat meer dan honderdvijftigduizend kilometer op de teller.’

‘Heb je wel eens van loonbeslag gehoord?’ zei de vriendin. ‘De komende twintig jaar gaat alles wat ze verdient naar ons. Moet je eens kijken hoe leuk ze dat vindt.’

‘Nee, jullie zouden maar een deel van haar salaris krijgen, en ze heeft geen baan. Als ze uit het ziekenhuis wordt ontslagen, moet ze waarschijnlijk weer terug naar de inrichting.’

‘Inrichting? Wat voor inrichting?’ zei de vriendin, die nu niet langer haar jurk stond te poetsen.

‘St. Elizabeth. Je weet wel, die psychiatrische inrichting.’

‘Dat is toch niet te geloven?’ riep Rodney uit. ‘Dat wijf heeft mij aangevallen!’

‘Bedoelt u dat ze gestoord is?’ zei de vrouw ongerust.

‘Hoe moet je dat anders noemen?’ Sean keek Rodney eens aan. ‘Ik bedoel, kom op, denk je soms dat iemand die goed bij zijn hoofd is jou zomaar zou aanvallen? En voor vrouwen geldt dat al helemaal, natuurlijk.’

Rodney keek zijn vrouw wat nerveus aan. ‘Verdomme, die man heeft gelijk. Ik bedoel, dan kan ze toch gewoon niet goed snik zijn, of wel soms, schatje?’

‘Nou, toch wil ik geld zien,’ zei de vrouw met haar handen op haar heupen en terwijl ze dat zei, keek ze Sean recht aan. ‘En het kan me niet verdommen waar het vandaan komt. Als een vriend voor haar betaalt, dan is het mij ook best. En anders kan die leuke Miss Karate van jou een tijdlang op een gevangenis-bankje gaan zitten.’

Sean zuchtte. Hij had wel geweten dat het daar uiteindelijk op neer zou komen. ‘Oké, ik kan waarschijnlijk wel wat geld bij elkaar harken.’

‘Hoeveel?’ snauwde de vrouw.

Snel rekende Sean na hoeveel hij nog op zijn rekening had staan. ‘Tienduizend, op zijn allerhoogst. Daarmee kunnen jullie de doktersrekeningen betalen en die jurk van je laten stomen, en dan is er nog genoeg over om deze hele zaak te kunnen vergeten.’

‘Tien? Denk je soms dat ik achterlijk ben?’ krijste de vrouw. ‘Vijftigduizend! De dokter zegt dat Rodney een kijkoperatie in zijn knie moet hebben. En dat takkewijf heeft zijn vinger gebroken.’

‘Zoveel heb ik niet.’

‘Nou, met minder dan vijfenveertig neem ik geen genoegen,’ zei de vrouw. ‘Of we dienen een aanklacht in en dan kan je vriendinnetje in de gevangenis rustig een paar jaar lang oefenen om wat beter met haar boosheid om te gaan.’

‘Oké, vijfenveertig,’ zei Sean, en daarmee was hun complete financiële vangnet in één keer verdwenen. ‘En de bar is ook nog kort en klein geslagen,’ zei Rodney. ‘Die man wil ook geld zien en ik ga daar niet voor betalen. Dat gaat ook wel een paar ruggen kosten.’

‘Vijftienhonderd voor de eigenaar van de bar, maar hoger ga ik niet.’

De volgende ochtend vroeg werd de zaak vlak buiten het ziekenhuis afgehandeld. Het geld werd overgedragen, de documenten werden ondertekend en toen Rodney verklaarde dat hij geen aanklacht zou indienen en dat het allemaal eigenlijk een misverstand was geweest, besloot de officier van justitie Michelle niet langer vast te houden. Terwijl Rodney de cheque dubbelvouwde, zei hij: ‘Ik moet haar nageven dat ze bijna van me had gewonnen, als ze niet...’

‘Als ze niet wát?’ zei Sean snel.

Rodney haalde zijn schouders op. ‘Ze had eigenlijk al gewonnen, man, en ik schaam me niet om dat toe te geven. Ze gebruikte kungfu en ze had me al flink te grazen genomen, maar net toen ze me definitief had kunnen uitschakelen, verloor ze ineens vaart. Ze gaf me een heel slappe schop, die ik makkelijk kon opvangen. Het leek wel alsof ze eigenlijk wilde dat ik haar te grazen zou nemen. Maar volgens jou is ze gestoord, dus dat kan dan wel kloppen. Ze wilde gewoon in elkaar worden geslagen.’

Sean liep haastig weer het ziekenhuis in. Hij wilde niet dat Michelle bij kennis zou komen met handboeien om.

Michelle was zo fit dat ze snel van haar verwondingen herstelde, in elk geval van haar lichamelijke verwondingen. De gevolgen van de hersenschudding trokken snel weg, haar blauwe plekken en gekneusde ribben begonnen te helen en er was een stifttand ingezet om de tand te vervangen die uit haar mond was geslagen. Sean had zijn intrek genomen in een motel niet ver van het ziekenhuis en kwam haar elke dag opzoeken. Maar ze kwamen voor een ander probleem te staan. Toen Michelle uit het ziekenhuis werd ontslagen en Sean haar naar huis bracht, bleken er nieuwe sloten op de deuren van het gastenverblijf gezet te zijn, en hun tassen stonden gepakt en wel op de veranda. Albert en zijn broer en zus waren niet thuis, en dus belde Sean zijn ouwe makker in Nantucket. De man die de telefoon opnam, zei dat de eigenaar wist dat de sloten waren verwisseld en daar zelfs persoonlijk opdracht toe had gegeven. En hij vertelde Sean dat hij van geluk mocht spreken dat de eigenaar geen aanklacht tegen hem had ingediend wegens een poging tot het toebrengen van zwaar lichamenlijk letsel. Hij voegde er nog aan toe dat Sean het niet moest wagen om ooit nog contact op te nemen.

‘Nou, deze ronde heeft Albert duidelijk gewonnen,’ zei Sean tegen zichzelf. Hij keek naar Michelle, die naast hem in de auto zat. Ze mocht van geluk spreken dat ze nog leefde, maar ze keek niet erg gelukkig. Als ze van streek was geweest of had zitten huilen, of juist koppig was geweest en geen enkel berouw had getoond, dan had hij dat wel aangekund. Zoiets zou hij zelfs verwelkomd hebben. Maar er lag een lege blik in haar ogen, en dat kwam niet alleen door de medicatie. Kennelijk was Michelle op de een of andere manier uitgetreden uit haar eigen lichaam, of de ware Michelle had zich daar juist zo diep in teruggetrokken dat ze niet eens meer aanwezig leek in haar eigen lijf.

‘Michelle,’ zei hij, ‘we zullen een tijdje ergens anders onderdak moeten zien te vinden, oké? Het gastenverblijf wordt, eh, gerenoveerd. Ik wist ervan, maar ik was het gewoon vergeten. Het is wel in orde.’

Ze zat alleen maar uit het zijraampje te kijken en leek nergens op te reageren. Hij reed naar een motel en huurde een kamer voor twee. Hij durfde Michelle nu niet alleen te laten. Daarna nam hij wat geld op, waarbij hij niet eens naar zijn armzalige saldo durfde te kijken. Die avond at hij iets van een afhaalchienees. Met haar zwaargekneusde kaak en nieuwe tand mocht Michelle alleen maar drinken.

Ze zat in elkaar gedoken op bed toen Sean de laatste restjes van zijn avondeten

naar de vuilniscontainer bracht, zodat de kamer er niet de hele dag naar zou ruiken.

Toen hij terugkwam, ging hij op de rand van haar bed zitten. 'Ik moet het verband op je gezicht verwisselen,' zei hij. 'Is dat goed?'

Ze knikte afwezig. Er zat een lange snee in haar kaak, en ook een op haar voorhoofd. Die waren allebei nog gevoelig en ze kromp in elkaar toen hij het oude verband eraf haalde.

'Sorry.'

'Doe het nou maar gewoon,' snauwde ze. Het was de eerste keer dat ze wat levendiger klonk. Snel keek hij haar aandachtig aan, maar haar ogen waren alweer even glazig als daarnet. Hij verbond de wonden opnieuw. 'Hoe gaat het met je ribben?' vroeg hij, in een poging om het gesprek gaande te houden. Ze keerde hem de rug toe.

'Heb je verder nog iets nodig?' Geen antwoord. 'Michelle, we moeten het hier echt een keer over hebben.'

In reactie daarop liet ze zich achterover op het bed zakken, draaide zich met haar rug naar hem toe en trok haar knieën tegen haar kin.

'Oké, je hoeft me niet aan te kijken terwijl ik je een paar vragen stel.' Hij stond op en begon met een flesje bier in zijn hand door het vertrek te ijsberen. 'Wat deed je daar in dat deel van de stad? Waarom ging je die bar in? En waarom ben je in hemelsnaam ruzie gaan zoeken met iemand die eruitziet alsof hij zo in een American footballteam zou kunnen meespelen?'

Op elke vraag kreeg hij hetzelfde antwoord: stilte.

'Komt het door iets wat ik heb gedaan? Of door iets wat ik niet heb gedaan soms?' Hij hield op met ijsberen. 'Hoor eens, ik weet dat we er op dit moment niet goed voor staan, maar we gaan weer helemaal met een schone lei beginnen. Het komt allemaal wel goed.' Hij liet een korte stilte vallen. 'Ik heb een paar tips die misschien wel werk opleveren,' zei hij toen, al was dat een leugen.

'Voel je je nou niet wat beter?'

'Hou op, Sean.'

'Ophouden waarmee? Met optimistisch zijn en proberen je te steunen?' Hoe bozer hij werd, des te luider klonk zijn stem.

Het enige wat hij daarop te horen kreeg, was een grommend geluid.

'Hoor eens, dat doe je niet nog eens, oké? Als je nog eens zo'n bar in gaat, trekt waarschijnlijk iemand een pistool en dan krijg je een kogel door je kop.'

'Mooi zo!'

'Wat is er toch met je aan de hand?'

Ze strompelde de badkamer binnen en deed de deur op slot. Hij kon haar horen braken.

'Michelle, gaat het goed met je? Heb je hulp nodig?'

‘Laat me verdomme toch met rust!’ gilte ze.

Sean liep boos de deur uit en ging bij het zwembad zitten, met zijn voeten in het lauwe water. Terwijl hij zijn bier opdrank, snoof hij de chloordampen op. Het was een prachtige herfstavond, met een heleboel sterren en genoeg wind om de beruchte Washingtonse vochtigheid binnen bepaalde grenzen te houden. En om het allemaal nog mooier te maken, had een schattige dame van in de twintig, in een bikini die zo klein was dat ze nauwelijks meer als gekleed kon worden beschouwd, zich zojuist het zwembad in laten zakken. Ze begon met een krachtige en efficiënte slag baantjes te zwemmen. Bij het vierde baantje hield ze voor hem stil en begon water te trappen. ‘Zin om te racen?’

‘Als ik jou zo zie zwemmen, denk ik niet dat ik partij voor je ben.’

‘Moet je me eens zien als ik echt op gang kom,’ zei ze ondeugend. ‘Maar ik vind het niet erg om les te geven, hoor. Ik heet Jenny.’

‘Bedankt voor de uitnodiging, Jenny, maar ik moet helaas passen.’

Hij stond op en liep weg.

‘O god, waarom kies ik toch altijd de leuke homo’s uit?’ hoorde hij Jenny teleurgesteld zeggen.

‘Verdomme, wat een dag,’ mompelde Sean.

Toen hij weer op hun kamer kwam, lag Michelle te slapen. Hij ging op het andere bed naar haar liggen kijken en vroeg zich af of hij haar wakker zou maken om nog eens met haar te praten, maar besloot toen dat maar niet te doen. Er volgden nog twee dagen zonder dat er ook maar enige verbetering in haar toestand kwam, voordat Sean eindelijk een besluit nam. Wat Michelle ook mankeerde, hij was niet bij machte om haar daarmee te helpen. Kennelijk was een hechte vriendschap niet voldoende als het om een gekwetste ziel ging. Maar hij kende iemand die haar misschien wél zou kunnen helpen.

De volgende ochtend ging hij even de kamer uit en belde een oude vriend, Horatio Barnes, een psycholoog, gevestigd in het noorden van Virginia en ongetwijfeld een van de merkwaardigste mensen in zijn kennissenkring. Horatio was achter in de vijftig, droeg zijn haar in een paardenstaart en had een rafelig, zilvergrijs geitensikje. Hij ging bij voorkeur gekleed in verschoten spijkerbroeken en zwarte T-shirts en legde zijn huisbezoeken af met behulp van een oude Harley, die hij met veel liefde had gerestaureerd en die hij in de loop van een verbitterde scheiding bijna was kwijtgeraakt. Vanwege deze onaangename ervaring gaf hij geen relatietherapie, maar een van zijn specialiteiten was het begeleiden van politiemensen bij de talloze problemen die het gevolg waren van de stress die hun werk met zich meebracht.

Sean vertelde Horatio over de gebeurtenissen in de bar en het gesprek dat hij met Rodney over de vechtpartij had gehad. Hij maakte een afspraak en nam Michelle mee onder het voorwendsel dat ze naar de dokter moest om haar ver-

wondingen te laten nakijken. Hij was erop voorbereid om op Michelle in te moeten praten zodra ze in de gaten kreeg waar ze in werkelijkheid naartoe gingen, maar ze zei niets. En eigenlijk vond Sean dat heel wat angstaanjabender dan een uitbarsting.

Horatio Barnes hield praktijk aan huis, en zijn woning annex praktijkruimte in een verder geheel verlaten pakhuis was al even ongewoon als de rest van de man. Het was er hoog en ruim, met lange rijen vuile ramen en overal grote stapels boeken op de vloer. Zijn bureau bestond uit een grote oude deur op een paar vurenhouten schragen. In een hoek van de ruimte stond zijn oude zwarte Harley.

‘Als ik dat ding hier in deze buurt buiten liet staan, zou ik hem toch zeker binnen de kortste keren kwijt zijn?’ legde Horatio met een brede glimlach uit.

Het enige andere meubilair bestond uit vier gemakkelijke stoelen en een klein glazen salontafeltje. Sean had Horatio leren kennen toen hij bij de Secret Service zat en Horatio als psycholoog in het St. Elizabeth Hospital werkte. Op het Washington Field Office had Sean bij de eenheid Onverwacht Bezoek gewerkt. Die werd ingeschakeld als mensen over het terrein rondom het Witte Huis liepen omdat ze zonder afspraak een praatje met de president wilden gaan maken. Dat leidde vaak tot een langdurig verblijf in het St. Elizabeth.

‘Wegwezen, jij,’ zei Horatio met een strenge blik op Sean. ‘Michelle heeft er echt geen behoefte aan dat jij hier mistroostig rondhangt terwijl zij haar hart uitstort.’ Michelle reageerde niet, maar Sean ging gehoorzaam in een klein en nogal rommelig wachtkamertje zitten. Een uur later kwam Horatio naar buiten. Hij liet Michelle alleen achter in de hoge en schemerige ruimte.

‘Tjonge, ze heeft best ernstige problemen, Sean,’ zei Horatio. ‘Er gaat heel wat om achter dat knappe gezichtje.’

‘Hoe ernstig zijn die problemen?’ vroeg Sean voorzichtig.

‘Ik zou een gewone gesprekstherapie kunnen doen hier in mijn praktijk, maar ik denk dat haar problemen ernstig genoeg zijn voor een korte opname.’

‘Maar iemand wordt toch alleen opgenomen als ze een gevaar is voor zichzelf of anderen?’

Horatio trok verstrooid aan zijn sikje. ‘Dat hoeft niet per se. Maar ik denk trouwens wel dat ze toen ze die bar binnenging, dat deels heeft gedaan omdat ze dood wilde.’

Sean kromp in elkaar. ‘Heeft Michelle gezegd dat ze die bar binnen is gegaan om zelfmoord te plegen?’

‘Nee, ze heeft helemaal niet zoveel gezegd. Het gaat er meer om wat ze niet heeft gezegd, in combinatie met wat je me eerder hebt verteld. Het is mijn taak om tussen de regels door te lezen, wat bij haar trouwens niet eenvoudig is.

Zoals ik al zei, is ze erg gesloten. Ze kent me niet, dus waarom zou ze bij mij haar hart uitstorten?’

‘Waar wil je haar dan laten opnemen?’

‘In Reston,’ zei Horatio. ‘Een privékliniek die haar veel goed zal doen. Maar goedkoop is het niet, beste vriend. Niets is goedkoop tegenwoordig.’

‘Maak je daar maar geen zorgen om. Ik kom wel aan geld. Op de een of andere manier.’

Horatio liet zich op een oude pakkist zakken en wenkte Sean dat hij naast hem moest komen zitten. ‘Nou, Sean, vertel me eens wat er volgens jou aan de hand is.’

Sean begon te praten. Het kostte hem een halfuur om uit te leggen wat hun in Wrightsburg was overkomen.

‘Jullie hebben een zware rit achter de rug,’ zei Horatio. ‘Eerlijk gezegd verbaast het me dat jullie niet allebei in therapie zijn. Weet je zeker dat je je wel helemaal goed voelt?’

‘We hebben er allebei onder geleden, maar het heeft haar veel harder geraakt dan mij.’

‘Michelle heeft duidelijk het gevoel dat ze niet meer op haar eigen oordeel kan vertrouwen, en voor haar is dat heel belangrijk. Ze is zeer beslist iemand die gewend is om op haar gevoel te vertrouwen.’

‘Daar heb je zonder meer gelijk in,’ zei Sean. ‘En ze gaf ook écht om die vent. Ik bedoel, dat was haar duidelijk aan te zien. Ze mocht hem echt heel graag. Ik weet niet of ze van hem is gaan houden, maar ze gaf wél om hem. En om er dan achter te komen dat hij al die mensen heeft vermoord... daar zou iedereen wel een klap van de molen aan over kunnen houden, lijkt me.’

Horatio nam hem eens aandachtig op. ‘En wat vond jij daarvan?’

Sean keek hem met open mond aan. ‘Dat die man een heleboel mensen had vermoord? Wat denk je nou dat ik daarvan vond, verdomme?’

‘Nee, niet die moorden. Ik bedoel, wat vond je ervan dat Michelle iets had met een andere man?’

Seans stem klonk gedempt. ‘O, nou, ik was destijds zelf ook met iemand aan het scharrelen, dus het zou kunnen dat ik er daarom niet zoveel aandacht aan heb besteed.’

‘Dat was niet helemaal wat ik bedoelde.’

Sean keek hem verbaasd aan, maar zijn vriend ging er niet op door.

‘Denk je dat ze er weer bovenop komt?’

‘Als ze dat écht wil. Als ze daar gemengde gevoelens over heeft, kunnen we haar in elk geval laten zien welke stappen ze moet nemen om er weer bovenop te komen.’

‘Wat als ze niet beter wil worden?’

‘Dan komt het allemaal heel anders te liggen.’ Horatio liet een korte stilte vallen en zei toen: ‘Maar vergeet niet dat ik heb gezegd dat een mogelijke reden waarom ze die bar binnen is gegaan, was dat ze dood wilde. Maar ik denk dat het voor een deel ook iets positiefs geweest kan zijn. Misschien wijst het feit dat Michelle die bar binnen is gegaan en daar een vechtpartij is begonnen met de grootste vent die ze maar kon vinden, erop dat ze wel degelijk beter wil worden.’

Sean keek hem wat bevreemd aan. ‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Het was een roep om hulp, Sean. Een onhandige manier om hulp te vragen, maar toch: een roep om hulp. Wat ik er merkwaardig aan vind, is dat ze die uitgerekend nu geeft. Het is duidelijk dat ze al een hele tijd met deze problemen te kampen heeft.’

‘Waar denk je dat het door komt?’

‘Het zou kunnen dat ze geen andere mogelijkheden meer ziet, bijvoorbeeld omdat ze denkt dat ze na Wrightsburg niet meer op haar gevoel kan vertrouwen. In haar gedachten zou dat weleens de laatste druppel geweest kunnen zijn. En dus is ze die bar binnengelopen en heeft zich door die kerel helemaal in elkaar laten slaan. Bij wijze van straf.’

‘Straf? Waarvoor dan?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Wat als ze zich niet vrijwillig wil laten opnemen?’

‘Dan hebben we een probleem. Ze is duidelijk niet ontoerekeningsvatbaar, in elk geval niet in de juridische zin, dus we zullen een rechter nooit zover krijgen dat hij haar gedwongen laat opnemen. Als ze zich niet wil laten opnemen, moet ik haar ambulantly in therapie nemen.’

‘Maar volgens jou komt ze er sneller bovenop als ze wordt opgenomen?’

‘Het zal sneller gaan, ja, en eerlijk gezegd lijkt een opname me ook een stuk veiliger.’

‘Dan zorg ik er wel voor dat ze wordt opgenomen. Op de een of andere manier...’

‘Hoe dan?’

‘Door mijn advocatenpet op te zetten en haar iets voor te liegen.’

Die avond, toen ze weer op hun motelkamer zaten, praatte hij erover met Michelle.

‘Luister eens,’ begon hij, ‘de man die je in elkaar hebt geslagen, heeft een aanklacht ingediend. Ik kan wel regelen dat die aanklacht wordt ingetrokken zonder dat je voor de rechter hoeft te verschijnen, maar dan wil de rechter daar wel iets voor terug zien.’

Ze keek niet op, maar zat in elkaar gedoken op het bed en hoorde hem wat verstrooid aan. ‘Wat dan?’

‘Een psychiatrische opname. Horatio kent wel een goede inrichting.’

Ze keek op. ‘Denk je soms dat ik gek ben?’ Het kwam er beschuldigend uit, maar er lag een heel angstige blik in haar ogen.

Sean werd diep geraakt, zowel door die blik als door de toon waarop ze dat zei. Hij voelde zich nu zelfs nog schuldiger dan daarnet, maar toch zette hij door. ‘Wat ik denk, doet er niet toe. Het gaat erom wat de rechter denkt. Als je wilt worden aangeklaagd voor openbare geweldpleging en een tijdje in een ander soort inrichting wilt zitten, dan is dat best, maar als je je vrijwillig laat opnemen dan wordt de aanklacht ingetrokken. Dat wil zeggen dat je niet naar de gevangenis hoeft en ook niet met een gevangenispsychiater hoeft te praten. Het is een prachtige deal.’ Terwijl hij dat zei, hoopte hij vurig dat ze er nooit achter zou komen dat hij haar maar wat voorloog, maar gelukkig stemde Michelle toe in een vrijwillige opname. Ze tekende ook een formulier waarmee ze Sean machtigde om op de hoogte gehouden te worden van het verloop van haar behandeling. Sean voelde zich beslist niet schuldig omdat hij haar had bedrogen. Nu hoefde Horatio Barnes alleen nog maar zijn psychologische tovertrucs uit te halen.

Maar toen ze de volgende dag in een café zaten, zei Barnes: ‘Je moet geen wonderen verwachten. Dergelijke gevallen kosten altijd tijd. En zoals ik al zei, de gebeurtenissen in Wrightsburg zouden weleens niet méér kunnen zijn geweest dan de druppel die de emmer deed overlopen. De problemen gaan misschien wel veel dieper. Ze heeft een fragiele persoonlijkheid.’

Sean keek hem nogal sceptisch aan. ‘Zo’n fragiele indruk heeft ze op mij anders nooit gemaakt.’

‘Van buiten niet, nee, maar volgens mij is er daarbinnen een heel andere dynamiek. Ze is extreem prestatiegericht en dat heeft duidelijk obsessieve trekjes. Ze heeft me verteld dat ze elke dag vier uur trainde. Is dat echt zo?’

Sean knikte. ‘Een ergerniswekkende gewoonte, maar op dit moment zou ik maar wat graag hebben dat ze daar weer mee begon.’

‘Is ze ook heel keurig, op het dwangmatige af? Toen ik ernaar vroeg, draaide ze daar wat omheen.’

Sean nam net een slok koffie en het kostte hem grote moeite om die niet uit te spuwen. ‘Als je het interieur van haar auto weleens gezien zou hebben, hoefde je dat niet te vragen. Michelle is de grootste sloddervos van de hele wereld. Ze is nog nooit een stapel rommel voorbijgelopen zonder er nog iets bovenop te leggen.’

Er verscheen een enthousiaste uitdrukking op Horatio’s gezicht. ‘Dat is een merkwaardig element in een verder volkomen klassiek psychologisch profiel. En dan is ze ook nog eens de jongste van vijf kinderen, én de enige dochter.’

Sean knikte. ‘Haar vader was commissaris van politie in Tennessee en haar broers zijn allemaal bij de politie.’

Horatio floot en nam toen een slok van zijn eigen koffie. ‘Dan heeft ze zich enorm moeten waarmaken, Sean. Misschien was dat wel wat te veel gevergd. Als ik was opgegroeid in een gezin waarin iedereen bij de politie zit, zou ik voor mijn afstuderen al minstens twintig keer zijn opgepakt.’

Sean glimlachte. ‘Was jij zo’n type dat het de hele tijd aan de stok had met de autoriteiten?’

‘Hé man, we hebben het over de jaren zestig, hoor. Toen ging dat bij iedereen zo.’

‘Ik heb nog geen contact met haar ouders opgenomen. Ik wilde niet dat ze dit te horen zouden krijgen.’

‘Die beslissing is aan jou, maar je kunt het niet eeuwig verborgen blijven houden.’

‘Ik wil gewoon niets doen waarmee ik Michelle in verlegenheid zou kunnen brengen.’

‘We leven niet meer in het stenen tijdperk, Sean. Voor zover ik weet, is het tegenwoordig in sommige staten zelfs wettelijk toegestaan om in therapie te gaan.’

‘Sorry. Het was niet beledigend bedoeld.’

‘Waar zijn haar ouders?’

‘Haar vader en moeder zitten een maand op Hawaï voor een tweede huwelijksreis. Ik heb haar oudste broer gesproken, Bill Maxwell. Hij werkt bij de staatspolitie van Florida. Ik heb hem iets verteld over de gebeurtenissen en haar lichamelijke verwondingen wat minder ernstig voorgesteld dan ze werkelijk waren. Maar toch wilde hij meteen hiernaartoe komen. Ik heb hem gezegd dat hij daar nog maar even mee moest wachten en hem eraan herinnerd hoe trots en onafhankelijk zijn zusje is.’

‘Hmmm, ik weet niet of ik dat ook zo aangepakt zou hebben, maar daar ga ik me niet mee bemoeien. Mijn werk wordt zo al zwaar genoeg.’

‘Komt ze er weer bovenop?’ vroeg Sean zonder eromheen te draaien.

Horatio schudde zijn hoofd. ‘Ik weet dat je dat graag wilt horen, maar dat kan ik niet zeggen, Sean. Nu nog niet in elk geval. Ik hoop dat ik je te zijner tijd wel een goede prognose kan geven, maar dat hangt op dit moment echt helemaal van Michelle zelf af.’

Later op de dag ging Sean Michelle opzoeken in haar kamer in de inrichting. Ze had een spijkerbroek, gymshoenen en een ruimvallende sweater aan, en droeg haar haar in een paardenstaart. Hij stond een paar minuten naar haar te kijken om te zien of ze hem opmerkte. Toen ze niets zei, vroeg hij: ‘Michelle?’ Ze keek op, één seconde maar, en liet toen haar hoofd weer zakken.

Hij stapte naar voren en ging tegenover haar zitten. Hij stak zijn handen naar haar uit en ze liet toe dat hij haar hand vasthield. ‘Je komt er weer bovenop. Je

zit hier op een plek waar je weer beter kunt worden. Er zijn een heleboel mensen die om je geven.'

Hij kon zich vergist hebben, maar hij dacht dat ze hem even wat steviger vasthield, en onmiddellijk gaf hij een kneepje in haar hand.

Die avond ging Sean naar een pinautomaat. Toen hij zag hoe verschrikkelijk weinig er op zijn rekening stond, was hij bijna in lachen uitgebarsten. En er was geen nieuw geld in aantocht. Zelfs de eerste rekeningen van deze privékliniek waren enorm, en helaas werden privéklinieken niet gedekt door Michelles verzekeringsmaatschappij, die miljoenen uitgaf aan warme en liefdevolle reclames over haar geweldige dienstverlening en maar heel weinig geld besteedde aan vergoedingen voor medische hulp. Hij haalde geld van een pensioenrekening, wat hem een strafkorting opleverde, en deed ook een oude koopsompolis van de hand. Sinds Michelle gewond was geraakt, had hij niet meer gewerkt en het water stond hem nu echt tot aan de lippen.

De dagen daarop probeerde hij alle contacten die hij maar had, maar niemand had iets voor hem dat werkelijk geld opleverde. Voor het meest lucratieve detectivewerk in Washington en omgeving had je zeer hoge betrouwbaarheidsclassificaties nodig en hoewel hij daar ooit wel over had beschikt, waren die inmiddels allemaal verlopen. En het kostte veel tijd om nieuwe te krijgen. Uiteindelijk kwam het zo ver dat hij nog maar net geld genoeg had voor een paar nachten in het motel. Hij trok zijn broekriem een gaatje strakker en bleef rondbellen en bij mensen aankloppen. Maar de ene dag na de andere ging voorbij zonder dat zijn inspanningen resultaat opleverden.

Toen hij uiteindelijk echt geen kant meer op kon, besloot hij tot iets wat hij zich had voorgenomen nooit te zullen doen. Hij belde Joan Dillinger, een voormalige agente van de Secret Service die nu adjunct-directeur was van een groot beveiligingsbedrijf. Helaas was ze ook zijn vroegere geliefde. Ze waren allebei betrokken geweest bij die affaire in Wrightsburg, waarbij Seans verleden hem bijna fataal was geworden. Bij die gelegenheid had Joan geprobeerd zijn seksuele belangstelling voor haar weer tot leven te wekken, maar hij had haar zonder omhaal afgewezen. Ze was er ook al niet blij mee geweest dat hij had besloten om samen met Michelle in zaken te gaan in plaats van bij haar firma te komen werken, maar voor hem was dat geen moeilijke keuze geweest. Joan hoorde hem aan, en zei: 'Absoluut, Sean, laten we morgenmiddag maar gaan lunchen. Ik weet zeker dat er wel iets is wat jij en ik samen kunnen doen.' Nadat hij de verbinding had verbroken, tuurde hij uit het raam van het armzalgige motel dat hij zich niet langer kon veroorloven. 'Ik was al bang dat ze dat zou zeggen,' mompelde hij.

Ze zag er mooi uit, dat moest Sean toegeven. Mooi en dodelijk.

Joan Dillinger liep om haar grote bureau heen en dat was duidelijk bedoeld om zich eens goed door hem te laten bekijken. Haar kapsel en make-up waren onberispelijk. Een kort rokje en schoenen met heel hoge hakken, waarmee ze toch nog steeds bijna twintig centimeter korter van stuk was dan hij met zijn een meter zesentachtig. Haar benen waren slank en stevig en hij wist uit eigen ervaring dat haar borsten groot en zacht en helemaal echt waren. Ja, ze zag er mooi uit, meer dan gewoon mooi eigenlijk: ze was beeld- en beeldschoon. En toch voelde hij helemaal niets voor haar.

Joan leek dat op te merken en gebaarde snel dat hij op de bank moest plaatsnemen. Ze ging in een stoel naast hem zitten en schonk de koffie in.

‘Lang niet gezien,’ zei ze vriendelijk. ‘Nog meer massamoordenaars gevangen?’ ‘Deze week niet,’ zei hij. Terwijl hij wat suiker in zijn kopje schepte, probeerde hij even te glimlachen.

‘Hoe zit het met dat vervelende wicht waar je iets mee begonnen bent? Mildred heette ze toch? Over het algemeen herinner ik me iemands naam wel, maar dan moet zo iemand niet al te onbenullig zijn.’

‘Ze heet Michelle,’ antwoordde hij. ‘En het gaat heel goed met haar. Heel vriendelijk van je dat je het vraagt,’ voegde hij daar nog aan toe.

‘En jullie werken nog steeds samen?’

‘Inderdaad.’

Joan keek nadrukkelijk de kamer rond. ‘Wauw, dan weet ze zich echt heel goed te verstoppen, want ik zie haar nergens.’

Nu werd Sean achterdochtig. Was Joan te weten gekomen wat er met Michelle was gebeurd? De vrouw had talloze contacten bij de plaatselijke en federale politie en ze was een echte controlfreak, dus het was goed mogelijk dat ze navraag had gedaan.

‘Ze had wat anders vanochtend,’ zei hij achteloos. ‘Zoals ik over de telefoon al heb gezegd, zijn we net weer vanuit Wrightsburg naar Washington verhuisd. En ik vroeg me af of jij soms een freelanceklusje voor ons hebt.’

Joan zette haar kopje neer, stond op en begon te ijsberen. Sean wist niet goed waarom ze dat deed. Misschien was het alleen maar om haar welgevormde rondingen nog beter tot uiting te laten komen. Hoewel Joan Dillinger in veel opzichten een complex karakter had, kon ze als het om seks en persoonlijke betrekkingen ging merkwaardig doorzichtig zijn. Hij besefte trouwens maar al

te goed dat Joan de neiging had om geen onderscheid tussen die twee te maken, en hij had zelfs het sterke vermoeden dat ze het eerste als surrogaat voor het tweede beschouwde.

‘Even kijken of ik het goed begrepen heb. Je bent van het platteland weggegaan en weer naar de grote stad getrokken. En je komt hiernaartoe zonder Mildred, maar toch zeg je dat jullie nog samen zijn. En je wilt dat ik jullie een freelanceopdracht geef, terwijl ik hier een heel bedrijf vol ervaren rechercheurs heb, die klaarstaan om zich met alles bezig te houden wat hier maar binnenkomt. En ik heb al in geen tijden ook maar iets van je gehoord. Hoe lang was het ook al weer, een jaar?’

‘Daar komt het wel zo ongeveer op neer, ja. En het spijt me dat ik je niet heb gebeld. Het leek me gewoon beter als wij tweeën wat afstand zouden houden.’ Er verscheen een harde uitdrukking op haar gezicht. ‘Je maakt het me niet makkelijk om je te helpen, Sean.’

‘Aan de telefoon zei je dat je iets voor me had. Daarom ben ik hier. Als je me niet wilt helpen, waarom wilde je me dan spreken?’

Ze ging op de rand van het bureau zitten en sloeg haar benen over elkaar. ‘Ik weet het niet. Misschien vind ik het gewoon leuk om naar je te kijken.’

Hij stond op en liep naar haar toe. ‘Joan, ik zit echt te springen om werk, maar als je niks voor me hebt, is dat ook goed. Dan zal ik je waardevolle tijd verder niet in beslag nemen.’

Ze bleef zo lang zwijgen dat Sean zijn kopje neerzette, zich omdraaide en aanstalten maakte om weg te gaan. Pas toen greep ze hem bij zijn arm.

‘Wacht even, grote jongen. Je moet een meisje wel even de tijd geven om wat te mokken. Dat is niet meer dan eerlijk.’ Ze liet zich van het bureau glijden en ging erachter zitten. Terwijl ze de dossiermap doorbladerde die ze voor zich had liggen, was ze plotseling een en al zakelijkheid. ‘Neem even de tijd om dit door te lezen,’ zei ze terwijl ze een contract naar hem toeschoof. ‘Je bent per slot van rekening jurist.’

‘Hoeveel betaalt het?’

‘Het standaardtarief voor werk op dit hoge niveau, een redelijke dagvergoeding voor onkosten en een prima bonus als je deze zaak weet op te lossen.’ Ze nam Sean aandachtig op. ‘Zo te zien ben je nogal afgefallen.’

‘Ik ben op dieet geweest,’ zei hij verstrooid terwijl hij het contract doorlas.

‘O, is dat het?’ zei ze zachtjes.

Hij ondertekende het contract en schoof het weer naar haar toe. ‘Mag ik nu het dossier inzien?’

‘Wat dacht je ervan om samen te gaan lunchen, zodat we het er tijdens het eten over kunnen hebben? Ik heb een paar ideeën en er zijn nog een paar documenten die je moet tekenen. Een Verklaring Arbeidsrelatie en dat soort

flauwekul, dat heb je nou eenmaal als freelancer. Je partner moet er trouwens ook een tekenen.'

Sean voelde hoe zijn gezicht verstrakte. 'Eh, weet je, in deze zaak werken we niet samen.'

Joan tikte met haar pen op haar vloeiblok. 'Is ze met andere dingen bezig, die goeie Mildred?'

'Ja, Michelle is met andere dingen bezig.'

Tijdens de lunch in Morton's Steakhouse overlegden ze over de zaak, al was Sean aanvankelijk met zijn aandacht meer bij de maaltijd. Joan trakteerde en voor het eerst in weken kreeg hij weer eens behoorlijk te eten.

'Je bent zeker gestopt met dat dieet, hè?' zei ze, en ze keek naar de hartstochtelijke manier waarop hij met zijn mes en vork in de weer was.

Hij lachte beschaamd. 'Ik heb vanochtend niet ontbeten. Volgens mij had ik meer honger dan ik dacht.'

'Was dat maar waar,' zei ze sarcastisch. 'Nou, hier komt ie dan. Het zou best eens een heel lastige zaak kunnen worden. Een sterfgeval onder verdachte omstandigheden. Een man die Monk Turing heette. Hij is gevonden op een terrein van de CIA niet ver van Williamsburg, Virginia, en jij moet erachter zien te komen of het moord of zelfmoord is geweest, wat het motief was, en als het moord geweest blijkt te zijn, ook wie het gedaan heeft. En dat laatste is dan natuurlijk het allerbelangrijkste.'

'Turing werkte voor de CIA?'

'Nee. Heb je weleens van Babbage Town gehoord?'

Hij schudde van nee. 'Wat is dat?'

'Volgens mijn informanten is het een soort denktank, een verzameling geleerden dus, die zich bezighoudt met dingen die enorme commerciële mogelijkheden bieden. Turing werkte daar als wetenschappelijk onderzoeker; ik meen me te herinneren dat er in zijn dossier stond dat hij natuurkundige was. De CIA is erbij betrokken en omdat Turing is overleden op een terrein van de federale overheid is het onderzoek naar zijn dood in handen van de FBI. Je zult dus heel tactvol en behoedzaam te werk moeten gaan. Ik heb hier een paar oudgedienden die ik erheen zou kunnen sturen, maar ik ben er niet zeker van of die net zo goed zijn als jij. Bovendien hebben de meesten van hen vroeger voor de CIA of de FBI gewerkt, dus ze zouden weleens wat minder objectief kunnen zijn.'

'Bedankt voor het vertrouwen. Wie is de cliënt?'

'De mensen in Babbage Town.'

'En wie zijn dat?'

'Daar zul je zelf achter moeten komen. Ik weet dat het raar is om niet te weten wie je opdrachtgevers zijn, maar daarom wordt deze opdracht ook zo goed

betaald. De makkelijke klusjes kan ik de privédetectives hier in de stad ook wel toeschuiven. Is het iets voor je?’

‘Had je niet iets gezegd over een bonus?’

Ze glimlachte en klopte hem op zijn hand. ‘In contanten of in de vorm van dienstverlening?’

‘Laten we maar beginnen met de contanten.’

‘Ja, er is een bonus. Die gaat naar het bedrijf, maar het is ons beleid om zestig procent daarvan door te schuiven naar de agenten in het veld.’ Ze hield haar hoofd een beetje scheef en keek hem onderzoekend aan. ‘Dat weet je nog van de vorige keer, Sean. Alleen heb jij toen geweigerd om ook maar iets van het geld aan te nemen waar je zo overduidelijk recht op had, en heb je mij het allemaal laten houden. Ik heb nooit echt begrepen waarom je dat gedaan hebt.’

‘Laten we het er maar op houden dat me dat voor ons allebei het veiligst leek. Maar nu we het er toch over hebben, ik dacht dat je al dat geld zou gebruiken om met vervroegd pensioen te gaan?’

‘Helaas zijn mijn uitgaven een beetje uit de hand gelopen en dus sjouw ik nog steeds mee in de tredmolen.’

‘Als we deze zaak oplossen, hoeveel krijg ik dan, en hoe lang duurt het voordat het wordt uitbetaald?’

‘Dat kan ingewikkeld worden, omdat het exacte bedrag wordt berekend aan de hand van bepaalde formules. Laten we het er maar op houden dat het een aardig appeltje voor de dorst wordt.’ Ze nam hem aandachtig op. ‘Dan ben je bij lange na niet meer zo mager als nu, denk ik. Zodra wij het geld van de klant binnenkrijgen, wordt het aan je doorbetaald.’

Sean leunde achterover in zijn stoel en nam nog een hapje aardappelpuree.

‘Nou, heb je belangstelling?’ vroeg ze.

Hij pakte de dikke dossiermap. ‘Ik heb niet alleen belangstelling,’ zei hij. ‘Ik doe het.’

En na een korte aarzeling voegde hij daaraan toe: ‘Bedankt voor de lunch. En voor het werk.’

‘Ik zal ze laten weten dat je komt, en ook vervoer voor je regelen. Kun je over een paar dagen vertrekken?’

‘Best. Ik heb toch even tijd nodig om nog wat dingen te regelen.’

‘Zoals afscheid nemen van Mildred?’

Voordat hij daar iets op kon zeggen, schoof ze een envelop naar hem toe. Hij keek haar vragend aan. ‘Een voorschot op je onkostenvergoeding. Ik dacht dat je dat misschien wel nodig zou hebben.’

Hij keek even naar de cheque en duwde die toen in zijn borstzakje. ‘Ik sta bij je in het krijt, Joan.’

Toen hij wegliep, mompelde ze zachtjes: ‘Ik hoop dat je dat meent.’